

Емануил ***ПОПДИМИТРОВ***

СЕЛСКО ГРОБИЩЕ

Зноен ден е: слънце. Някой тих се моли.
Ниви зреят, клас до клас шумòли.
А над слога черква каменна белее -
круша и глогини скланят се до нея.
Тук наблизо нейде извор скрит клокочи.
Времето прилежно свойта нишка точи.
Маранята трепка над простора глух.
Хвръкна пеперуда: майко, твоя дух!

КЪМ БОГОРОДИЦА

Съжали ме: аз съм твойто грешно чедо,
майко моя, майко свята от иконата!
Разбери ме, имаш ти сърце всеведо
и си по-старейша от Мадоната.

Тебе мъртви славят, радват ти се живи,
майко, на Бога и на хората угоднице!
Мойте сълзи са солени и горчиви,
закриляй ме, мила свята Богородице!

Че сир восък сякаш се топи сърцето ми,
че гори като кандило пред разпятие,
кървави са и трепереща ръцете ми,
а устата пълни с хули и проклятие.

Свещ запалих пред светата ти икона,
застъпи се пред Бога с вси светии.
Приеми молитвата ми недостойна,
избави ме, Майко, от мене самия!

СТАДА

Морни от паша се връщате вече
вий, белорунни смирени стада.
Тлее в очите ви синята вечер,
ниви зелени, треви и вода.

Блеене кротко и говор от звънци
смътно навяват вечерна тъга,
топлото руно, де спало е слънце
лъха на здравец и мента сега.

Вашата Майка ви води след нея,
в облак прах кретате вие едва.
Радва се Агнецът жертвен и грее
нимба мъглива над кротка глава.

Цъфнала праскова в меката вълна
там от стобора отронва цветец…
Вече кошарата ваша е пълна
с глух шум копитен и ек от звънец.

Пада с росата покой от небето,
тихо заспиват дървета, вода.
Ангели слизат невидими – ето
вече над покрива свети звезда.

ЗАДУШНИЦА

Там горят до камъните кротко свещи –
на оброчище под дъбовете стари,
тихо пламъка им разлюлява вятър:
сякаш минзухари.

Там жени в забрадки черни тихо ходят,
скръстили ръце, в печал глави навели.
Глухо шепнат, че боят се да разбудят
клетите умрели.

Славей пее в глога, сред листа от свила,
ден безкраен весел се разля в простора,
а от глинената чаша дим кадилен
се въззе нагоре.

Мигом на жените пчелни ромон стихва,
жълти пламъчета трепкат и се снишат,
и се чува долу, в тишината сънна –
мъртвите въздишат.

Електронно издание на адрес: **vestnikiskri.com**
Издава свещ. Лъчезар Лазаров, главен редактор. Отговорни редактори: Сн. Костадинова, Б. Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове: https://literaturensviat.com/

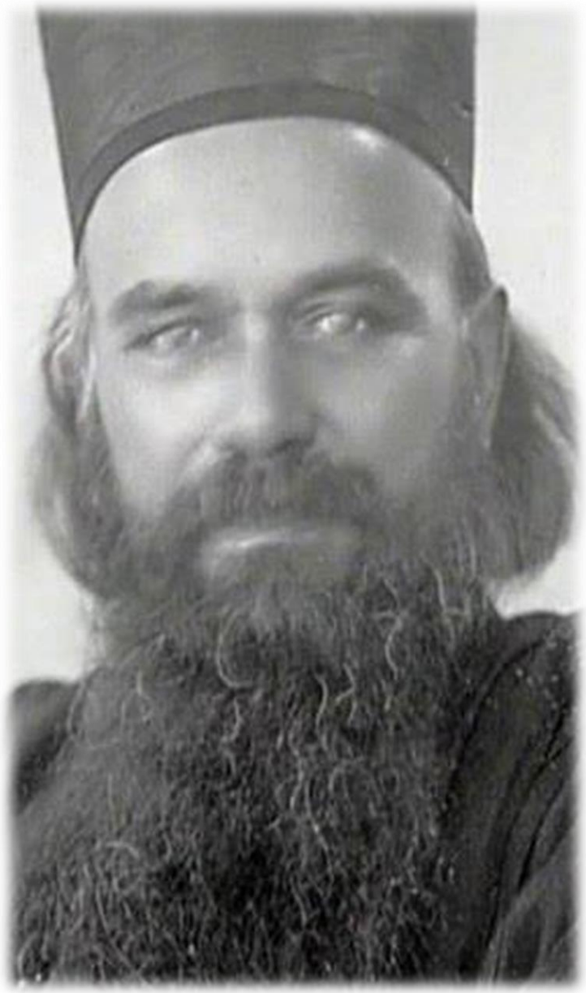
ISSN 2738-7798

Йскри в Йскрец словесното огниво. И сее във душата светлина. Сеяч е то на дефицитно слово, разнасящо човешка топлота.
П. Пеев

ИСКРИ

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Година IV, брой 51, май, 2023 г.

КАКВО ЩЕ СТАНЕ С ТЯХ, ГОСПОДИ?

Тези, които просвещават[1] младежта, не я просвещават, ами я заслепяват. – Какво ще правиш с тях, Господи? Те отбиват Твоите деца от Теб и им забраняват да дойдат при Твоята Мъдрост, казвайки: Господ е една стара дума на вашите мъртви деди. Той е вехт талисман, който дедите ви носиха със себе си и умряха. Ние ще ви научим как се копае земя и гои тяло и кове злато, което блести по-силно от мъртвия Господ. Какво ще правиш с прелъстителите на Твоите деца, Господи?

Нищо няма да им направя, защото сами са си направили всичко, за да падне проклятие върху тяхното семе и племе. Истина, по-люта съдба са приготвили на себе си и своя народ от книжниците и садукеите на Юдея. Защото имаха примера им и не се поучиха. На стари години ще слушат звънтене на мечове пред своя праг и ще умират от глад, келяви и голи, а няма да посмеят да надникнат вън, за да повикат своите ученици. С какво ще ги повикат, щом името Ми е изхвърлено от разбойнишките им сърца? За какво и да ги викат, щом сами са ги подготвили за това, по бездънната си глупост, по която следва всеки, когото Аз не следвам.

–Какво ще стане с тях, Господи?

По-зле ще им бъде и от вавилонците, дето се кланяха някога на кръв и злато и учеха и децата си да им се кланят. Първо ще дойде глад, какъвто и Вавилон не е виждал. После война, война за хляб, от която ще се върнат победени. После междуособно клане и палене на градове и села. После болести, до които ръката на лекаря няма да смее да се докосне.

Продължава на стр. 2

Св. Николай ВЕЛИМИРОВИЧ

1. *Всеки човек в живота е и учител и просветител, защото дава пример, било то добър или лош.*

Тия, които повеждат народа, не го повеждат, ами го подвеждат.

– Какво ще правиш с тях, Господи мой? Насъскват народа за своя полза, а когато народът се разбуни, се оттеглят от власт и ядат на спокойствие плячката си. Обвиняват противниците си, а сами вървят по техните пътища. От врявата им мъдрецът не може да вземе думата. Ласкаят глупака и насилника само за да стигнат до първите места. Всеки ден пишат и разобличават злото на другите, за да прикрият своето зло. Не учат народа на истина, ами го хранят с лъжи през цялото време. Неспособни са да осигурят на народа правото му, та го плашат с по-страшните неправди на отминалите години. Грабят за себе си и за своите приятели, защото знаят, че няма да е задълго.

– Какво ще правиш с тях, праведни Господи?

Те са си направили всичко сами и Аз няма какво да правя, освен да ги оставя на съдбата им. Истина, няма да ядат плячката си на спокойствие, ами ще я прахосат за своите съзаклятници.

Ще осиромашеят и мишки ще им пробягват през скъсаните ризи. Ще сънуват бунтове на измамените и ограбените и ще скачат от ужас нощем. Дълъг живот ще имат, за да им бъде дълго наказанието. Ще доживеят да видят своя дом в развалини и ще бягат от своята земя, гладни и болни, и няма да смеят да изговорят името си пред никого. Ще гледат чужденци в своята страна и ще ги молят за парче хляб.

По-зле ще бъде на държавата им, отколкото на римската. Защото имаха Рим за пример и не се поучиха. По-зле ще бъде на народа им, който ги е родил, отколкото на юдейския народ. Защото имаха примера на юдейския народ и не се поучиха. Ще слушат клетви по свой адрес и няма да смеят да си покажат главата през прозореца. Ще гледат народа си вързан и воден като стадо и ще се страхуват за себе си. И ще слушат насън и наяве проклятия на името си и ще треперят – ще треперят, а няма да могат да умрат.

– Господи Велики и Страшни, всичките Ти пътища са милост и истина. Какво ще правиш със заслепените, подведените, измамените и ограбените?

Ако се сети някой за Моето име, ще се сетя и Аз за него и ще го спася. Чакам да Ме викне някой – и ще се отзова. Докато има викане на земята, ще има и ехо на небето.

Аз съм този, който е най-близо до всички и всичко. Давам се на оня, който Ме желае; тръгвам си от оня, който не Ме познава. Без Мен светът е шепа пепел. И без Мен хората са по-слаби и от пепелта.

* * *

…Защото съм дете, затова търся децата. Измамниците виждат в Мене измамник, безбожниците – безбожник, а властниците – грабител на властта им. Фарисеите питат: „Кой е този?” – и не могат да се досетят, а мъдреците на този свят Ме ловят със земната си мъдрост. Само децата Ме познават, защото и Аз съм дете. Като дете не съм свой и като дете не търся слава за Себе Си. Като дете не мисля нищо от Себе Си и не говоря нищо от Себе Си и не върша нищо от Себе Си. Но като дете мисля това, на което Моят Отец ме учи, и говоря това, което чувам, и правя това, което виждам.

Децата престават да бъдат деца, а Аз никога не преставам да съм дете. Децата престават да бъдат деца заради злите си учители, които им забраняват достъпа до Мен и ги учат на старческата мъдрост на света. А Аз не преставам да съм дете, защото се храня с вечно младата мъдрост на небето. Честити са онези, които на стари години са се отървали от своите зли учители и тяхната мъдрост, която ги прави стари, болни и мъртви. Който се обърне към Мене, ако и да е остарял от света, ще го направя дете и като вечно дете ще царува в царството Ми, към което старците от света нямат достъп. Казвам ви, царството Ми е царство на децата. †

(Омофор, София, 2009 г.)

След блажената си кончина през 1956 г., сръбският епископ Николай, до последния си ден живеещ в САЩ, е канонизиран за светец. Оставил богато творчество – над петнадесет тома, в поетичния сборник „Езерни молитви“, светителят изплаква мъката на своя народ, но и на всеки друг народ, забравил и оставил Бога, нравствеността, истината и традициите си. Написани са на брега на Охридското езеро, в периода преди 1940 г. Това е една от песните на великият йерарх на Сръбската църква – преп. Николай Велимирович, не по-малко почитан в България, пък и по целия православен свят.

Свещ. Л. **ЛАЗАРОВ**

ТРЕТИ МАРТ – ЕМОЦИОНАЛНА И НЕЗАЛИЧИМА СТРАНИЦА…

От бр. 50

Вероятно малцина всред нас са чували името на Старозагорския митрополит Методи Ку-сев. Защо именно сега става въпрос за него и каква е връзката му с последната руско-турска война, наречена Освободителна? Преди да отговорим на този въпрос, нека се запознаем, макар и накратко, с личността на Методий Кусев и известния Кусев род.

През 1838 г. в гр. Прилеп, Македонско, в границите на Турската империя, е роден Тодор Йовчев Кусев (бъдещият Старозагорски митрополит Методий Кусев) като шесто дете в семейството на родолюбиви българи.

През 1867 г. Тодор Кусев основава българско читалище и открива неделно българско училище в родния си град – изявява се като лидер за отстояване на българщината не само в Прилеп, но и в Битоля, Скопие, Преспа, та чак до Охрид.

През май – юни, 1876 г. Методий Кусев се явява в цариградския Роберт колеж и лично предава на европейската общественост (чрез английската дипломация в лицето на д-р Джордж Уошбърн, д-р Лонг и чуждестранния дипломатически корпус, аташиран в османската столица) автентични сведения и документи за турските жестокости по време на Априлското въстание. Така той става инициатор за съдбоносната статия на Едвин Пиърс от 23 юни 1876 г. в опозиционния лейбъристки лондонски вестник "Дейли нюз". ***Продължава в бр. 52***

Ивайло ***ШОПСКИ***

ЗАМЛЪКНАЛИ КАМБАНИ, РУШАЩИ СЕ УЧИЛИЩА И ПУСТЕЕЩИ ПАСИЩА

Чудя се, в една и съща държава ли живеем с нашите политици!?

Страх от Бог имат ли!? Почит към белите кости на войничетата, загинали по бойните ни полета?

Нямат ли жал и милост към тоя народ?

Гледам им циничните, самодоволни физиономии и се чудя, как такива нищожни безродници са прокопсали? – Самозабравили се човеци без чест, които с десетилетия не работят нищо. Тези нищоправци са професионални политици. Управляващите ни са хора, които никога нищо не са създали, но пък са ни струпали да хрантутим огромно количество чиновници, които благодарно ги подкрепят. Шуробаджанащина навсякъде!

Този модел, въведен в управлението, е адски унизителен. Нима няма механизми, чрез които да изведем начело можещите и знаещите!?

Как може да нямаме самочувствието на работодатели на властимащите?

Кога тези господинчовци ще разберат, че не са нищо друго освен един Икар?

Щом види малко власт, пари или лъжлива сигурност, политикът литва нагоре, а душата му – към ада. Откъсва се Ганьо от земята и хората и лети, лети та чак докато не му се стопят крилата и не падне от високото.

Защо, господа, забравяте твърде лесно кой ви дава тези криле? Като гледате там от високо, не виждате ли малките хора долу как страдат? Не виждате ли хората, с над 40 г. трудов стаж, как си броят стотинките и стоят на студено? Не виждате ли обезлюдените ни села и градчета, които стоят като тъмни кървави рани по плътта на България, прилични на избодените очи на Самуиловите воини? Не ви ли боли за рушащите се училища и пустеещите пасища? Не съсат ли душите ви замлъкналите клепала и камбани на рухналите храмове, някога места за молитва и упование на православните ни деди?!

Не сте ли кръстени и нямате ли страх от Бога? †

Веселина ***БАШОВА***

ПОЗВОЛЯВАМ на егото

да говори, докато
издишам от дробовете си
поредната зимна нощ.
Моля го за кратка реч.
Въртя се около себе си .
Мислите моментално
разреждат кръвта .
Искам да запуша устата
на дърдоркото.
Поне ръцете му някак да вържа .
Човърка ми в настройките
и замръзвам.
Откъсвам се от слънчевата система.
Пречи ли да изслушам
"глухарчето"?
Преглъщам негова мисъл
и после още една...
Стичат се капки вино
по стъкленото небе.
На дланите ми
лежи върхът
на планината.
Ехото повтаря речта
на аза и губя своята
автентичност.
До него има възрастен
с червени замръзнали уши,
останал без дъх
от катеренето.
Отпивам глътка вино.
Уча се от звездите
на споделена любов.
*****
Гарван кръжи
всред нощното небе.
Не искам да грачи
с пълен обхват.
Ехото повтаря
всяка негова песен.
Виждам уморен
гълъб в огледалото.
Развиделява се. †

Вихрен ***БЪНКОВ***

НАЧАЛЕН КАПИТАЛ
Тоя натупа, оня натупа
и го натрупа.

МУТРА БГ
Този не е шушумига,
а е мутра наша марка.
Знам че в къщи няма книга,
ала виж му автопарка.

ВЕЧЕН БРАК
Да избягаш няма как
(казвам го за информация),
ако имаш сключен брак
с родната топлофикация.

БГ ДЕМОКРАЦИЯ
Смело може да се каже,
тук оставихме следа –
в нас престъпниците даже
всички са на свобода.

ДУПКА В БЮДЖЕТА
Няма как да я запушат –
двама бачкат, двайсет гушат.

ФОЛК ЧУДО
С много грим и силикон
вече е жена-бонбон.
Публиката я призна,
майка ѝ не я позна.

ЦЕНА И КАЧЕСТВО
Не, не става за сефте
потребител да се шашка –
гледа качество менте,
а цената му юнашка.

ИСТИНАТА ЗА ДОГАН
Всеки пита се в момента
що го няма в парламента.
Истината днес прозира –
денонощно консултира. †

Мария ***КОЦЕВА***

ИЗГАРЯЩО

Какво цениш у мен?!

Това, че съм кристално чиста,
че с мирис фин съм на розе,
че в инкрустирана душа лъчиста,
оглеждаш нежно своя ден?!

Обичаща, във безпределна страст,
аз някога… във нашата раздяла,
парче от себе си ще ти отчупя във аванс
и пак за теб ще си остана цяла!

Да те завивам, щом ти е студено,
да те опивам с топъл дъх в нощта,
да те разтапям, щом е заледено
и да те милвам с моята ръка!

ОТЧУПЕНО

Докоснах те! Дъхът ми спря!
Поисках да не те събудя!
Погалих приказна мечта,
почувствах дъх на пеперуда...

И взех от моята душа,
отчупих и от твоята – по малко
и хукнахме на воля през нощта,
но знаехме, че е за малко!

От себе си ти подарих искрица,
милувка с привкус на жена,
бронирани криле на птица
и сноп вълшебни времена!

Обичах щедро, безрезервно,
на глътки пиех аромат,
а в жилите ми равномерно
разливаше се твоя свят! †

Проф. Румен ***СТОЯНОВ***

АХ, ОХ, СРЕЩУ КАКВО?

Ако българина, днешния, слушаш, той е най-злощастното двуного из шара земен, толкова обича да се вайка, от какво ли не, да се тюхка за какво ли не. Обаче:

Да ни друсат земетресения, отнемащи в минути стотици животи?

Връхлитат ли ни страхотевични урагани, торнада, циклони, тайфуни, да сме виждали как из въздуха се въртят дъсчени къщи?

Да са ни давили наводнения, цунамита, помитащи хиляди домове, люде?

Вулкани бълват ли върху ни огнетечни лави?

Изкуствено предизвикани три гладомора в SSCP унищожили 100 000 наши сънародници. Тук баща, както българин там, да е заклал най-хилавото си дете, че с неговото месо да спаси от гладна смърт останалите свои рожби? Сергия, на която се продава човешка глава?

Да сме яли брашно със сол?

За три години в Страната на изгряващия комунизъм болшевиките усмъртяват 12 милиона човеци, защото са... християни.

Къде наша гражданска война, примерно, като в Испания (1936-1939), е унищожила 1 000 000 човеци?

В Балканска, Междусъюзническа, Първа, Втора световна войни, водим битки вън от държавните си граници.

Атомни бомби да са ни хвърляни като в Хирошима, Нагасаки?

Да сме живи горени с напалм, както го правеха САЩ с виетнамци?

У нас бедствия с нечовешкия, сатанисткия размах в Афганистан, Ирак, Либия, Сирия?

При края на социал-тоталитаризма кървави братоубийствени войни като в Югославия да е имало?

Гладорията, сполетяла Венесуела, къде я тукана?

В Бразилия сборно бях 10 години, държавата раздаваше безплатно милиони презервативи на юноши, младежи, че да поограничи СПИН-а, от него умряха мои трима познати, а ти, любомъдрий, имаш ли поне един такъв случай, тая мерзка напаст не е ли в отечеството ни комай теоретично понятие от порядъка на да бе, има такова нещо?

Българи да са гинали от Ебола?

Следвайки примери в Съединените щати, наши средношколци да разстрелват свои другари, учители?

Български деца с издути от паразити кореми като африкански негърчета?

Улични манфестации, протести, в които загиват по десет, двадесет души?

Терористични покушения с взривове, куршуми, ножове, камиони, коли, бомби?

Избухвания на атомни централи като в Украйна и Япония?

Бразилско семейство с две момчета от тринадесет години е в София, една от причините: голямото, връщайки се пеш от училище у дома през няколко преки, на три пъти, по сред бял ден, го обирали едва ли не до голо, включително изувало маратонки, заживяло в страх.

Здраво подквасен бразилец се прибирал в късна и безпрогледна доба, паднал край извънселищен път, събудил се с превързана глава, в болница: били му извадили очите за продажба. Имаме ли представа как биват отвличани деца, юноши, младежи и за техни органи разфасовани?

Спирам. Изброих нещинко от дългата върволица пагуби не за да река, че всичко ни е по мед и масло (къде ли е?), това би равнозначило с лъжа, обръщам внимание, че няма никакво основание да се изживяваме в собствени очи, а и в очите на слепите, като някакви страдалци, едва ли не великомъченици, защото съвсем, съвсем не сме. Ни най-малко туля наши дивотии, престъпления, само настоявам, че не бива да прекаляваме (а именно това правим) с безполезни самооплавания: те не променят нищо. Мнозина, вероятно мнозинството, българи щат всичко да им е на ред, ала да им някак от небото падне, без те нищинко да сторят, а единствено да мрънкотят и се милно плачат, без пръстенце да мръднат и ей тонинко да участват в подобрения.

Ако се жално и жаловно, чак жалобно жалваме от недостизи, липси на еди що, тягостни ограничения, управленски безхаберия, какво пък да рекат севернокорейци?
Чакай бе, ти нас ще сравняваш с тях ли?
Аз: нима те не са хора? Оти си закриваме очите пред целокупния свят, той далеч не е няколкото най-благоденстващи държави, по чиито придобивки обилно точим лиги? Защо не искаме да се видим в истинската му/ни светлина? Обаче то е възможно само ако не подбираме с кого да се сравняваме. Кой не иска всичко да ни е в ред? Но мнозина: без пръстенце да мръднат, камо ли ей тонинко в напредък да участват. Сака българинът чист въздух да вдишва, но за щяло и не щяло бръмчи сам самин с кола, при все че с подземката по-бързо ще иде. Улиците сака да му бъдат чисти, но хвърля отпадъци по тях.

Знаем що е правоходещ маймуночовек; хомо сапиенс; игров човек; нов (соц) човек; трябва да въведем в научна употреба понятието самоовайкващ се човек (на латински homo ovaikvashtse?), то ще бъде наш принос в световната антропология, с важността на лактобацилус булгарикус, ибо не

Продължава на стр. 4

АХ, ОХ, СРЕЩУ КАКВО?

От стр. 3

само ние се драматично тюхкаме. Психоенергията и времето, които прахосваме в такива нахалостни занимавки от порядъка на ох, горкана аз, трябва да ги впрегнем в действия, от които да следват положителни, лични и обществени, постижения. С ожалване единственото, което постигаме, е да изпускаме парата през свирката. Она пищи остро, пронизително, ала въпреки резкия ѝ звук локомотивът не потегля, стои неподвижен. Мигар не го разбираме? Ако да, защо се самозалъгваме с постоянни мрънкотеници, ако ще би основателни, даже справедливи? Чрез тях подменяме истински, целенасочени, решителни действия за премахване или намаляване безчинства в държавата ни.

С прочувствени, сълзливи ах и ох лъжем себе си, че те ще бъдат чути къде трябва, па ще трогнат управленци, управници, политици, които ще подобрят плачевното състояние в здравеопозване, пенсиониране и т. н., в кратце и со кротце, живнем щем. Уви, от нас избраните властници ах и ох не ги впечатлява. Без да зализвам нищо, казвам: България, при всички свои недъзи, е по-скоро богохранима страна. †

Проф. д-р Огнян ***СТАМБОЛИЕВ***

ДА НЕ ЗАМЪРСЯВАМЕ ЕЗИКА СИ С ТУРЦИЗМИТЕ!

"Език свещен
на нашите деди..."
Иван Вазов

– Здрасти, комшу! Как е хавата? Върви ли ти алъш-вериша? Днес май аз ще ти направя сефтето.

– Бива. Станах рано и още сабахлаим дигнах кепенците на дюкяна...

– Ашколсуун! Машаала! Ти, адаш, май учи за друг, знам, че имаш китап за даскал, а пък яс къв мерак завъртя търговийка!... Ашколсун, адаш!

Не, уважаеми читатели, това не е откъс от някоя битова повест на Любен Каравелов или Илия Блъсков от турско време. Това е най-обикновен разговор между двама съседи от един съвременен български град, в който има университет и дори опера и музикален фестивал на световно равнище. Разговор от XXI век, 138 години след Освобождението на България от турско робство. Разговор между двама образовани българи, наследници на една от най-древните култури в Европа, дала при това писменост и култура на част от човечеството.

Да, както виждаме, езикът на днешния българин се промени много, замърси се, изпростя. От една страна – американското влияние с елементарния American English от телевизията, екшъните и долно-пробните диско и рап крясъци, а от друга – за която ми е думата сега: турцизацията. Нашият хубав, богат звучен славянски, европейски език, този, с който си служим всеки Божи ден, се е замърсил прекалено от турцизмите. И **много красиви български думи или такива от световния езиков фонд, вече са изместени от турско- арабските им синоними.** Защо, например, трябва да казваме: "адаш", "комшия", "бабалък", "серт", "алъш-вериш", "келепир","на кестерме", "акран", "джам", "мезе", "акъл", "сербез", "майтап", "бая", "теке", "тапия", "тескере", „баш", „аслъ", "аскерлък" и т.н., след като за всяка от тях си имаме своя българска, по-чиста, по-звучна, и по-красива. Преведете си която и да е от тях и ще се убедите сами. Това са думи, които направо зацапват езика ни. Дърпат ни надолу, към Азия, към Ориента, а нали сме се запътили към Европа, където винаги ни е било мястото. Връщат ни към жестокото и варварско робство, което някои безродници, купени от чужди фондации, сега цинично наричат "османско присъствие"! Не изгубихме ли толкова много през тези тъмни петстотин години? Раните ни още не са зараснали и едва ли някога ще се затворят. Помислете си: това е било истински геноцид! Преди робството сме били около 3 милиона, през 1878 година , след 500 години – също три. Докато през това време европейските държави са увеличи от 10 до 20 пъти населението си!

Нека помислим и за още нещо!…

В красивата ни страна все още имаме много прекрасни места със... стари турски имена, като турцизмите, едно наследство от робството. Защо да не преименуваме (по-добре късно, отколкото никога!): Кърджали, Кайлъка, Беклемето, Аязмото, Хисарлъка, Емине, Бакаджика, Делиормана, Джумаята, Хаин Боаз, Мусала, Бузлуджа и много други, които само ги загрозяват с азиатското си звучене? **Защо „Кърджали" като спомен от дивашкото турско робство, а не Вишеград,** както се е казвал този древен български град? **И защо „Мусала", което значи нещо като „Слава на Алаха", да не стане „Свети Иван Рилски", Вазов или „Левски"? Не е ли обидно и срамно нашият най-висок връх** (и най-висок на Балканите, със 7 м. по-висок от Олимп. Бел.ред.) **да носи това позорно име?** А и това са имена, останали от робски времена.

Грешка е, че държавата още ги търпи. Да, за наш срам, това не може да се случи никъде другаде, освен у нас. Почти всички народи в стара Европа са били под нечие робство (разбира се, не под толкова тъмно и безпросветно като турското!). Повечето географски имена са били променяни от поробителите им, но след освобождаването им не са запазвани. Нито Братислава днес се казва Пресбург, нито Сибиу – Херманщадт, нито Вроцав – Бреслау, Любляна – Лайбах или Карлови Вари – Карлсбад... Да, тези имена могат и трябва да се променят – да бъдат назовани с хубави и звучни български имена, нали са изконна част от България, а не от някаква си бивша турска провинция, за която още бълнуват неосманисте?! Те вече прекалиха. Има ли в днешна Турция, пък и в Гърция, съхранени български топоними, имена на градове, села, реки, хълмове и местности? Няма! Дори и из българските земи, в миналото са заграбени от двете ни южни съседки, няма да срещнете нито едно българско име. Това там е решено със закон още през 1934 година. Трудно ще срещнете и българи. Те са или зверски избити (като онези 1500 000 невинни арменски мъже, жени и деца, които нашите "народни натрапници", пардон!, избраници, имаха наглостта да отрекат! – за срам на България пред света!) или са прогонени, ограбени; избити като тракийските българи, зверски изклани като жителите на Батак, Раднево, Стара Загора (14 500 души!) и десетки други български села и градове. Малцина са останали живи – в последствие насила претопени. А малодушните ни управници не искат да бъдат обезщетени тракийските българи, въпреки че Народното събрание реши това!

И така: турски географски имена, джамии в редица български градове (през последните години са построени повече от 100 нови), турска реч по Българската Национална телевизия, турски радиа и турски вестници, денонощен поток от чалга и кючеци по телевизия "Планета" и дори по Би Ти Ви. Незаконни турски "културни" центрове в български народни читалища и турски театри за маанета и кючеци, издържани с нашите пари, и турски думи, замърсяващи българската реч...

Не, нашият път, както твърдят някои партийни лидери, за които Турция била „тяхната родина", съвсем не е през Босфора!

Послепис:

Наскоро Турция предложи на съседна Румъния проект за построяването на огромна джамия в центъра на Букурещ. Румънското правителство заяви, че това може да се осъществи само ако в Истанбул се построи християнска православна църква със същите размери.

Преди няколко години на един Втори юни, на връх Околчица, запитан от журналист с кого се е сражавал Ботев, доскорошният активист на ГЕРБ, Цветан Цветанов се замисли и след пауза произнесе буквално следното: "Ботев се е сражавал срещу... турските представители тогава в България." †

Ася ***ПАЛЕВА***

ЖЕСТОКИЯТ ЧОВЕК

Жестокият човек
е като мърша,
във стадото на общество
човешко,
да бъдат мили и добри
на тези индивиди им е
тежко.....
Те тъпчат другите,
ругаят, унижават –
за техния манталитет
е непосилен
стремежът да прощават.
Е, явно има смисъл
животът да ни среща
със подобни,
които нямат съвест,
а ни заливат постоянно
с интригите измислени,
злокобни.
Жестокият човек
е като фон,
за който няма и да пиша,
добрият е като
балсам –
чрез него само
обществото диша.
Прости им,
Господи, греха,
те може би
не искат да са злобни,
помагай Ти
на хората добри,
а лошите –
сами си се наказват! †